

**Iz Radeč.** „Dragi „Štajerc“, sprejmi tudi enkrat nekaj iz Radeč pri Zidanem mostu! V zadnji številki 21. pišeš od nekega „dohtarja „slepiča“, da je bil v luknji na Krajskem; pravega imena pa nam ne poveš, zato tudi mi ve vemo, ali je bil pri nas tisti „slepič“ ali kje drugod; bil je tistih 14 dni neki dohtar v Radečah zaprt in so pravili, da je iz Ptuj. In ako je bil taisti, ni mu bilo nobene sile, ker on ni jedel ričeta, kakor ti njegov prijatelj pišeš. Imel je hrano iz dveh gostiln ves čas kar je bil tukaj; imel je za priboljšek zmiraj zajčke, piške, jerebice in take reči, katere pridejo na boljšo mizo, ter vina. kolikor ga je moglo telo povžiti. Bival je po dnevu v pisarni sodnijskega pristava in tudi za ležišče se mu je ugodilo: imel je posteljo na peresa. Zato je pisatelj pravo zadel, da je šel med svoje pristaše. Prosim te, dragi „Štajerc“, priobči ta dopis, potem bomo še druge vzeli pod krtačo, ker je veliko potrebnih.“ Radeški vsevedež.

## Koroške novice.

**Roparski napad.** Železniški delavec Lovrenc Antowitzer je dne 9. oktobra t. l. napadel hlapca Peter Grafa, ko je ta šel iz Štrasburga domov v Vipling. Potoma se mu je pridružil in ko sta po nasvetu Antowitzerjevim ob robu nekega gozda počivala, je zločinec Grafa takoj nenadoma napadel, ga davil in suval ter mu vzel medtem vso gotovino v znesku 11 kron 14 vinarjev. Hudodelnik je že pod ključem. — Naslednjega dne je žandarmerijski postajevođa v Metahu, Alojz Löschner, ki je prej imenovanega zločinca eruiral in sodnji izročil, aretiral drvarja Ferdinanda Sveti iz Puštrice, ki je nekega šestdesetletnega kmeta na prosti cesti z nožem hudo obdeloval in kratko potem napadel občinskega pisarja iz Strassburga, Antona Trunčnika, kateremu je s silo 2 kroni odvzel. Oba ptička sedita pri ces. kr. okrajni sodnji pri sv. Hemi (Krka).

**Cigani** so se nedavno klatili po Krški dolini ter napravili ondodnim posestnikom s svojimi konji mnogo škode. Bili so konjski trgovci, toda jako premeteni in zviti ptiči, ki so marsikaterega kupca občutljivo opeharili. Akoravno so baje imeli na tisočake denarja pri sebi, vendar se kraje niso zamogli zdržati. Na Dunaju so si znali izposlovati pismeno dovoljenje za konjsko barantijo po vseh avstrijskih kronovinah. Čudno se mora zdeti vsakomur, da se takim ljudem od oblasti da dovoljenje za očitno sleparijo in goljufijo. Cigani naj le ostanejo pri svojih bratecih Madžarih, ki brez njih baje ne morejo vstrajati!

**Od sv. Vrbana pri Feldkirchnu.** Nesreča in smrt je zadela 9. t. m. tukajšnjega posestnika g. Franca Grazer. Šel je v večji družbi lovskih tovarišev proti domu. Pri prestopu nekega nizkega zidu utrgal se je za njim gredočemu lovcu jermen pri puški, ki je padla na tla in se sprožila. Strel je zadel Grazerja tako nesrečno, da je v par minutah nato umrl.

**Neprevidnost in nesreča.** Nedavno se je na tleh voz, ki je bil z gramožem naložen, skobacala 4 letna deklica Anica Hirm v Velikovec. Ko je hotela skočiti iz peljajočega voza skočiti, prišla je po nesreči na eno zadnjih koles, ki ji je glavo zdrobilo in jo takoj usmrtilo.

**Zamorca umivali** so dne 18. dne t. m. zbrani štirinajsteri duhovniki v Špitalu ob Dravi. Tam morec je bil duhovnik in poslanec Gabriel Weiss, ki je v deželni zboru na nesramni način napadel osebno čast nekega poslanca in tovariša. Pred svetlobo zamorca ni opran.

**Gradba okrajnega sodnijskega poslopja v Brežah** se bode baje v kratkem pričela, ker so dotične razprave in pogodbe med erarjem in brežkim mestnim zastopom že skončane. Mesto si je, kakor se pravi, pri tem za 15 tisoč kron na škodi, ker mora vse pogodbe četrty poslopja podreti, povrhu pa še 3 tisoč kron v gotovem položiti, medtem ko dobi zato samo staro sodnijsko poslopje v last.

**Podkovaški tečaj** začne se z 2. januarjem 1900 v Celovcu. Nekolekovane prošnje za vsprejem naj vložijo na osrednji odbor ces. kr. kmetijske družbe v Celovcu. Poduk je brezplačen.

**Vrl mož umrl.** Dne 13. t. m. umrl je v Celovcu gospod Jožef plem. Sternfeld, bivši župan in častni občan v Grabštajnu. Mož je bil 84 let star, ter obče spoštovana in priljubljena oseba. Truplo ranjkega so prepeljali k sv. Petru pri Grabštajnu, kjer so ga pri mnogoštevilnem spremstvu sorodnikov, prijateljev in znancev materi zemlji izročili. Bodi mu ista lahka!

**Cerkveni roparji** ulomili so v noči do 17. oktobra v romarsko cerkev v Gospej sveti. S silo so odprli škrinjico za milodare ter ves denar pobrali. Od dveh zvonov so porezali vrvi ter jih odnesli, kakor tudi en havelok s kora.

**Predrzen fantalin**, star okoli osemnajst let, toda nepoznan, skušal je dne 15. t. m. na paši posiliti 12 letno kmečko hčerko Urško Milnerič v Zrelcih. Na dekletovo kričanje došel je sicer nek žandar, toda zlobnež ga je pravočasno zapazil ter mu v bližnjem gozd pete odnesel.

## Dopisi.

**Iz Vidma ob Savi.** Deželnozborske volitve za splošno kurijo so minule; seveda tudi tukaj je žalobog dobil Ploj večino glasov, naš kmečki kandidat Vračko pa samo 14. Res se je naš kaplanček (ki je vse prej kakor duhovnik) za izvolitev Ploja jako zanimal. Vpil je po Vidmu: zemlja naj se pod menoj pogrezne, če bom jaz tacega nemškutarja volil, kakor je Vračko! Lovil je volilce po cesti, jim glasovnice revidiral in ime Ploja zapisaval. Veliko volilcev, kateri so bili namenjeni kmeta Vračkota voliti, so rajši brez oddaje glasov šli domov, kajti Ploja niso hoteli voliti. Res žalostno, da naši kmetje ne premislijo, kaj je za njih dobro; rajši gredo duhovniku na li-mance, kakor da bi mislili na svoj prid. Dne 20. ok-

tobra t. l. so se tu vršile občinske volitve. Žičkarjeva stranka delala je na vse moči, da bi zmagala in to se je tudi lahko zgodilo, kajti narodno-liberalna stranka ni imela upanja na uspeh. Ako bi kmetje premislili, kolikor jim je Žičkar in njegov zaupni mož Ban pomagal, gotovo bi drugače bili govorili in si previdne može kot zastopnike izvolili, kajti ta dva moža sta občini bolj na škodo, kakor v korist. Kdo pa je Ban, sedajni župan? Mi dobro vemo. Tudi večino naših učiteljev je Žičkar v svojo mrežo vlovil. Bili so nekdanj liberalci, pa samo tako dolgo, da jim je liberalna stranka njihove volje izpolnila. Gotovo, kmalu bode tako daleč prišlo, da bodo učitelji za zvone vlekli, kakor so nekdanj bili le farški hlapci. Kmetje, zdramite se, ne bojte se duhovnika v posvetnih rečeh! On vam ne more ničesar škodovati! Duhovnik naj svoje dolžnosti izpolnuje, politika ga pa nič ne briga. Neustrašite.

**Iz št. Janža na Vinski gori.** S pomočjo hvalevrednega prizadevanja tukajšnjega nadučitelja g. Anton Glaser-ja in darežljivosti blagosrčnih prijateljev mladine (kakor so blagorod. g. baron Adamovich, gosp. Vinko Ježovnik, g. velenjski župan in drugi blagi darovalci) se je h koncu avgusta priredila šolska veselica, ki se je povsem prav dobro obnesla. Šolska mladina se je prav dobro in pošteno razveseljevala, pa tudi cenjeni gostje so bili dobre volje. Otroci so pa tudi pokazali, da so se v šoli zares naučili prav lepih reči, česar se imajo zahvaliti g. nadučitelju A. Glaserju in gospdč. učiteljici Mariji Puc. Odgovarjali so glasno in razločno. Ker blagrd. g. baroni Adamovich iz Velenja ne znajo povoljno slovenskega jezika, je g. nadučitelj nekaj otrok pred nje pripeljal ter jim velel v nemškem jeziku svoje znanje pokazati. To pa je nekatere navzoče klerikalne hujskače tako razkačilo, da so začeli kar očitno proti temu rentaćiti kakor tudi proti nemškemu povelju pri telovadbi. S tem početjem so najbrž ti rogovileži mislili g. nadučitelja žaliti in ponižati, mi pa nasprotno kličemo: „Živeli učitelji, ki šolsko mladino nemščine učijo!“ Mi ne bomo vprašali šoštanjske in velenjske pisarje, česar se naj naša mladež uči, česar ne, akoravno kriče venomer: prokleti so stariši, ki dajo svoje otroke nemščine učiti, v dno pekla naj se pogreznejo itd.! Do dobra smo spoznali te škodoželjnuke. Vzemite si v izgled g. Ježovnika iz Velenja; on je vrl Slovenec, veren kristjan, toda nemščine ne sovraži. Naši izkoriščevalci nam hočejo mesec v vodi kazati, ko ga itak na nebu vidimo. Slovenščine se otroci itak že doma naučijo, v šoli se pa naj med drugimi predmeti tudi učijo nemškega jezika, kar nikomur ne škoduje temveč prej ali pozneje koristi. Rojaki, podpirajte „Štajerca“, ki Vam vedno in vedno le dobro želi! — Skušen mož.

**Iz Stoperc** se „Štajercu“ piše: „Božja pot“ iz Stoperc. Ko nekateri župniki in kaplančki oznanjujejo za porcijunkolo božjo pot v kak frančiškanski samostan ter vernikom obljubujejo večno izveličanje, ako se ondi spovejo svojih grehov, so naš župnik g. Gašpar Zrnko tudi dosegli, da so

morali iti dne 2. avgusta t. l. trije možje na „božjo pot“ v Ptuj; pa šli niso v cerkev ali kloster, temuč naravnost h kazenskemu sodišču, ker bi jim radi priskrbeli nezasluženo pokoro, katerej se pravi ječa. Še obhajilo so jim g. župnik mislili priskrbeti, pa g. sodnik je može spoznal za pravičnike, župnikovo ovadbo pa kot krivično in dotični možje so se na fajmoštvo jezo mastili v hotelu Osterberger, ne pa, kakor je župnik nameraval „pihali kašo“ v jetnišnici. Ti možje se Vam, g. župnik prav lepo zahvaljujejo za Vašo ljubeznjivost in postrežljivost na letošnjo porcijunkulo, toda drugič si premislite dobro, predno kake krivice obdolžite takšne može, ki so poštenjaki od pet do glave. Ljudi, ki so popipali Vaš fižol ter Vam potrli Vaše veternece (polke na oknah), morate drugod iskati, ne pa tam, kamor ste se tokrat zaleli. Poštene može pustite pri miru, ako si ne želite svojih prstov opeči. Možje poštenjaki so že davno v Stopercah mirno in složno živeli, ko o Vas še niti ni bilo ne duha ne sluha, in še tudi bojo, ko Vaše častite osebe ne bode več med nami. K. K. J.

**Poljčane.** Prejeli smo sledeče pismo: „Najlepša „čednost“ klerikalno mislečih nazadnjačev je, pripraviti človeka, ki neče trobiti ž njimi v en rog, ob dobro ime. „Saj smoter posvečuje sredstva!“ Dobro je samo še to, da tem lažiprorokom sedaj že nihče več rad ne verjame. Ob dobro ime hočejo pripraviti ti lažiproroki tudi našega vrlega nadučitelja g. Jožefa Svetlina. Da se jim to ne bede posrečilo nikdar, o tem je lahko on povsem prepričan. Vsaj pri nas naprednjakih bode on vedno spoštovan. Kaj pa mislijo, tuhtajo in govore o njem lažiproroki in njihova bedasta čreda z jelenskimi možgani, naj mu ne bode mar. Teši ga naj vest, da ni najslabejši sad oni, iz katerega srka osa sok. In da je temu tako tudi res, smo se prepričali sami. Seveda lažiprorokom in njihovim podrepnikom je moderna šola trn v peti. Radi bi zopet šolo, v kateri bi godli krokarji in plesali učitelji. Toda, prelubi nam krokarji, časi so minuli in iskati si bodele morali hrane drugje. Učiteljsko meso moderne šole je le že malo predrago sedaj za vas. In tudi malo preokusno je že sedaj za vaše umazane kljune. Vsaj mi lajiki mislimo tako. Upamo pa, da tudi mišljenje modernih učiteljev ni drugačno. In med moderne učitelje prištevamo tudi našega vrlega nadučitelja g. Jožefa Svetlina. Samo njemu se moramo zahvaliti, da se je dvignila tudi naša šola iz razvalin, v katerih so si pletli mehka gnjezda krokarji in sove. Da je propal on v zadevi gđč. učiteljice Ivanke Kralj, ni vzrok on, temveč samo priče iz tabora lažiprorokov, ki govore danes tako, a jutri zopet drugače. „Saj smoter posvečuje sredstva!“ Značajno za lažiproroke in njihovo bedasto čredo z jelnovimi možgani je osebno to, da so zapeli visoko pesem gđč. Ani Osani, učiteljici na naši šoli in pa g. Pavlu Lorbeku, pomožnemu učitelju na naši šoli. Prva kot drugi tu v naši vasi ni priljubljena. Da je temu res tako, hočemo dokazati takoj. Prej pa se pogovorimo še malo o delavnosti naših učiteljev. Ker z ozirom na to naša ocena ni merodajna, hočemo omeniti

samo to, da so vsi učenci, ki so delali izpit za srednje šole, istega tudi napravili z izvrstnim uspehom. Seveda moremo reči to samo o učencih g. nadučitelja Jožefa Svetlina in pa o učencih g. učitelja Janka Polaka. Nikakor pa ne moremo tega trditi o gđ. učiteljici Ani Osani, temveč trditi moramo samo nasprotno. Kako pa je ona tu pri nas priljubljena, je najlepši dokaz ta, da ne dobi hrane v nobeni drugi hiši, nego v župnišču pri g. župniku Alojziju Cilenšek. Toda župnišče in g. župnik Alojzij Cilenšek še nista kompetentna o taksiranju človeka z ozirom na njegovo priljubljenost in delavnost. In prepričani smo o tem sosebno še zaradi tega, ker se nam zdi, da je dobila gđ. učiteljica Ana Osana hrano v župnišču samo vsled protekcije od gotove strani. — Kar se pa tiče g. pomožnega učitelja Pavla Lorbeka, smo zardeli do ušes, ko smo čitali visoko pesem o njem. Da, tu so se pokazali lažipreroki in njihova bedasta čreda z jelenskimi možgani v pravi luči. „Saj smoter posvečuje sredstva!“ Samo da ga vidijo ob nedeljah zijati po cerkvi in poslušati neslane pridige, pa je dobro. O, mi dobro vemo, kam pes taco moli. Toda zapomnite si enkrat za vselej, da zlatih časov, grenke sužnosti učiteljske ne bode več nazaj! Zaman, zaman si jih želite! Zaman pa so tudi vaše želje in grožnje z ozirom na našega vrlega g. nadučitelja Jožefa Svetlina. Kar se tiče njegovega izpreobrnjenja, vam rečemo samo to, da v našem taboru nimamo Savlov, toraj tudi Pavlov ne rabimo. Kar se pa tiče prognanstva, se postavijo lahko na glavo vsi lažipreroki in ž njimi magari še tudi njihova bebasta čreda z jelenskimi možgani! Naš vrli g. nadučitelj Jožef Svetlin bode ostal tu, ne da bi mu bilo iskati opore pri starem ali pa tudi pri novem okraj. šol. svetu. Zapomnite si to! Zakaj, ljuta moč vašega zmaja je strta z ozirom na šolske zadeve! Drugje pa delajte kar vam je ljubo! Čim več boja, tem preje zasije dan zmage! Pa, da pridemo zopet k vaši zvezdi, g. pomožnemu učitelju Pavlu Lorbeku. Ima že ime Pavel in gotovo je bil že nekdanj Savel! In gliha vkup štrih! Ah, da! Samo očenašek pomoli, potem pa magari goljufaj, delaj dolgove od najubožnejše kočarice pa tja gori do mogotcev in prodajaj tuje pohištvo in tuje perilo. To vse skupaj nič ne škodi! Samo očenašek pomoli. Saj ta ti izpremeni vse grehe v čednosti! Ako pa misli tudi okrajni šolski svet slov.-bistriški, da bodo taki in jednaki grehi, — ki še izvirajo iz teh čednosti, — povzdignili ugled učiteljev do nebes, ne verjamemo. Če pa vendar misli tudi on tako in ne oskrbi, da pride z jesenjo g. pomožni učitelj Pavel Lorbek od tu proč, hočemo naprositi enega dež. posl., da povpraša, kako in kaj še na malo višjem mestu. Ostane nam sedaj še g. učitelj Janko Polak. Tega poznamo toliko, da je naprednjak z dušo in telesom, kar pomeni toliko, kakor odločen nasprotnik — ne duhovnikov — temveč klerikalnomislečih nazadnjačev. Postavite se vsi na glavo, a njega ne izpreobrnite. Tudi z grožnjami ne! Vsaj on nam je dejal tako. In ker ne laže, mu verjamemo.“

Prijatelj šole.

Iz Frama in okolice došlo nam je sledeče poročilo: „Tudi tukaj imamo tiste vrste ljudi, ki hočejo se za več kaj šteti, kakor angeljci, v resnici pa so slabši, kakor grizljivo ščeme, ki se v vsakega človeka zaletuje in če ta še tako mirno gre svojo pot. Tako se n. pr. neko klerikalno ščeme v „Slov. Gosp.“ od 29. sept. t. l. v dopisu z naslovom „Iz Frama“ predrzne nesramno napadati poštene može iz Frama in okolice, in to samo zaradi tega, ker so ti zavedni možje pri zadnjih deželnozborskih volitvah volili tištega kandidata, kojega jim je priporočala lastna pamet in lastno prepričanje. Resnično se bere v dotičnem dopisu, da dotlej še v Framu in okolici ni bilo take agitacije, kakor ob priliki imenovanih volitev; toda agitacija ni bila na naprednjaški strani, nego na klerikalni. Na prižnici v Framu se o volitvah, oziroma, politiki še nikoli ni toliko žlobudralo, kakor dne 28. septembra t. l. Na kvaterno nedeljo pa je bila ravno ista „pridiga“ (?) framskega župnika na Gornji Polskavi, kjer je zopet vernikom podajal svojo zmešano žlobudro o socialistih, liberalcih, orang-utangu, neumrjoči duši itd. — bedarije, kojim smo se navzoči nekaj časa smejali, nato pa smo raje šli iz cerkve, ker takih neslanosti nočemo slišati iz svetega kraja, ki je za oznanjevanje nauk Kristusovih odločen. Ja, volitve delajo takim gospodom, kakoršen je naš framski župnik, mnogo skrbi, drugače bi se ne predrznili hišo božjo v strankarske spletkarije zlorabljeni! — Pri teh pridigah g. župnik o kandidatu Lopiču sicer ničesar ni zinil, ker je že najbrž takrat nameraval, ž njim volilce zahrbtno napasti. Na dan ožje volitve je namreč dal neki „devici“ nekako „cedulko“ (pismo), v katerem volilcem občine Ježenca kandidata Lopiča v izvolitev vsiljuje. Pa Ježenčani niso šleve, ki bi se kar tako farske komande ustrašili; ostali so možje ter skoraj enoglasno g. Albert Stigerja volili. Lažnjivi dopisun „Slov. Gosp.“ blati može, ki so vsega poštenja vredni in imajo samo to neodpušljivo napako, da v posvetnih rečeh nočejo stati pod farsko komando. In zakaj tudi? Kadar bode g. župnik za svoje farane davke in vsakojake ter raznovrstne prispevke za občinske, cerkvene, šolske potrebe itd. iz lastnega žepa plačal, tedaj se mu bomo radi tudi v posvetnih rečeh uklonili, dokler pa moramo te državljanske dolžnosti sami izpolnjevati, hočemo se tudi državljskih pravic sami, po lastni volji in prepričanju posluževati, ne pa po volji ljudi, ki živijo od naših žuljev in za katere moramo mi davke in druge prispevke odrajtovati! Mi smo samostojni in zavedni ljudje in kot taki hočemo tudi zanaprej ostati. Mi izpolnujemo naše državljanske, verske in stanovske dolžnosti, kakor se nam zdi pravično in pošteno, hujskarij in spletkarij pa ne trpimo in ne bomo trpeli in če tudi pridejo iz mesta, ki je Bogu posvečeno. Mir in medsebojno sporazumljenje je vladalo dosedaj med nami in tega si želimo tudi v bodoče; ako bode pa kdo nam skušal kaliti mir in med nami delati zmeš-

avo in sovražstvo, tistemu pa bomo odločno pokazali, da pri nas za take mešetarje niso ugodna in da se jih znamo iznebiti.

Več kmetov iz Frama, Ježenc in Morja.

## Zunanje novice.

**Strahovito dejanje blaznega (norega.)** Nedavno je hotel na kolodvoru v Veršecu (Ogersko) vlaški kmet Dragia stopiti na vlak brez voznega lista (bilet). Ko mu je hotel to neki policaj zabraniti, je kmet na njega ustrelil ter ga smrtno ranil. Rekel je, da ga vsakogar ustrelil, kdorkoli se mu bode približal. Ko ga je hotel drugi policaj z imenom Jakob prijeti, ga je Dragia na mestu usmrtil. Tudi drugi straži, kateri se je še pridružila požarna brigada, se ni posrečilo, blaznega moža premagati, ker je prestopal iz voza streljal. Nato so dotični voz odvozili ter ga z norcem vred v strojarnico (Maschinenhaus) potisnili, kjer se je pričelo pravcato obleganje, ko je vodil mestni glavar sam. To je trpelo večera. Zvečer se je v spremstvu železniškega nadnika splazil nek žandarm bosonog na streho dotičnega voza; mislil je namreč streho raztrgati ter so od zgoraj v voz vdreti. Dragia je to opazil ter močno držal revolver za strel pripravljen. Medtem je nek žandarmerijski stražmešter vstrelil iz daljine 200 korakov skozi okno voza ter norca hudo ranil. Prepeljali so ga nato v bolnišnico. Na kolodvoru je zbrala velika množina gledalcev in med njimi bila tudi Dragijeva žena in brat. Nesrečnež je trpel na blodnji (domišljavosti), da ga vedno in vsodni nekdo preganja (Verfolgungswahnsinn).

**Dvojni samomor.** Mladi župnik Nikolaj Jasprica iz Dolnje Vručice na dalmatinskem polotoku Pelješcu je imel s ženo nekega izseljenca, ki živi sedaj v Ameriki, ljubavno razmerje. Ko je mož o tem izve, je ženi iz Amerike domu pisal, da se pride v nekem maščevat. Nato se je podal župnik s svojo ženo v hosto, kjer sta se skupno zastrupila. Našli ju ljudje tesno objeta.

**Dninar je postal milijonar.** V rumunskem mestu Ss y je nek ondodni dninar z imenom Gerson lig dobil iz Amerike poročilo, da je v mestu Adelfija (v Severni Ameriki) umrl njegov bogat sosed, posestnik velikega hotela, ter mu zapustil 2 milijona kron premoženja kot dedščino. Selig je dosedaj v veliki revščini živel, si je moral delati za vožnjo v Ameriko izposoditi, kar pa je najlahko dosegel, ker je resničnost dedščine bila dokazana.

**Štiri dni in štiri noči v smrtni nevarščini** bilo petero oseb v planinski koči „Rosetta“ na tiki planini Pala (2600 metrov nad morjem). Čez tje sta oskrbovala to kočjo zakonska De z o r z i. 26. septembra sta si najela planinskega vodnika dva hlapca, da bi njima pomagali družega dne nevarno hišno opravo v dolino spraviti, ker čez zimo kočja prazna. Ko so še vsi spali, začelo je na-

enkrat strašno bučati in zdelo se jim je, da se cela gora maje in to je trajalo naprej. Ko se je zdanilo, so zapazili, da se je odtrgal celi kos gorskega vrha Korona (2762 m.) in tako tudi z gorskega vrha Dente del Cimone (2956 m.). Steza, ki vodi od imenovane kočje v dolino, bila je popolnoma zasuta ali pa odtrgana. Prst in pečine so neprenehoma drle v dolino in to je trpelo 4 dni in 4 noči, katere so ubogi ljudje v neznanskem strahu v koči prestali. Šele peti dan nastopil je mir, da so zamogli preplašeni ljudje priti čez kršje in pečine v nevarščini, sedaj in sedaj zdrkniti v kak prepad, v dolino. Ženska je med potjo postala nezavestna, da so jo možki morali daljšo pot nesti.

**Kako se godijo „čudeži“?** Nek francoski časnik poroča sledeče: Srce svete Terezije je shranjeno v steklenem relikviariju v Alba da Tormès na Španskem. Od leta 1836. se je razširila novica, da iz tega navidezno posušenega srca izrasejo trnjeve bodice v takih časih, kadar je sv. cerkev v posebni sili ali nevarščini. Pred kratkim pa se je ta zadeva na povelje pristojnega škofa natančno preiskala in dognalo se je, da so domnevne trnjeve bodice — kupčke prahu. Na ta način je ves „nebeški čudež“ bil fuč.

**Z denarjem vred v grob** so djali nedavno v Borbu na Ogrskem teto neke kmetice, po imenu Meiner. Pred svojo smrtjo je izrazila starka željo, da jo naj pokopljejo v nekem starem kožuhu. To željo so ji izpolnili. Ker po rajni niso našli nikake zapuščine, dolžili se nečakinjo, da si je ista na nepostavni način denar prisvojila; znano je namreč bilo, da starka ni bila brez denarja. Konečno so se ljudje spomnili na stari kožuh, v katerem je bablje hotelo pokopano biti. Odprli so trugo (krsto), in glej, v starem kožuhu so našli vžitih 30 tisoč kron. — Seveda so ji potem manje vreden kožuh oblekli.

**Kranjski deželni zbor,** v katerem se je mlatila sama prazna slama, vmes pa pobalinsko razsajalo, razgrajalo in medsebojno psovalo, je vlada razpustila in odborniki se zamorejo „ponosni na svoje uspešno delovanje“ vrniti — „svoji k svojim“ — domov. Tako so ti gospodje „med seboj“; dobro je le, da so daleč — „proč od Gradca“! —

**Roparski umor na Dunaju.** Predpretečeni torek so našli v stanovanju zakonskih Henrika in Franciske Klein pod zofo v žakelj zavito mrtvo truplo, katero so znanci in sorodniki spoznali za 73 letnega Janeza Sikora, imovitega dunajskega meščana. Ta je imel s Francisko Klein ljubavno razmerje. Zakonska vlačuga pa ga je pri nekem obisku v svojem stanovanju zadavila, mu noge odsekala, v vrečo spravila ter pod zofo skrila. Nato se je s odvzetimi ključmi v stanovanje Sikore podala, kjer je pobrala ves denar, vrednostne papirje in razne dragocenosti. Mož baje o tem zločinstvu ničesar ni vedel. Ker je smrad v stanovanju postajal vedno neznosnejši in strah pred policijo vedno večji, je morilka svojega moža pregovorila, da sta se po-